

Vladimír Slovák

Najkrajší darček

Tak čo, darčeky nakúpené? Ako ste ich kupovali? Čo pre Vás bolo pri ich výbere (okrem ceny) najdôležitejšie? Predpokladám, že ste hľadeli najmä na to, komu kupujete. Aj keď existujú i „univerzálne darčeky“, nebudeme predsa dávať pod stromček starej mame futbalovú loptu, alebo stredoškólakovi bábičku.

A čo ste kúpili, či pripravili Ježiškovi? Túto otázku vo mne zanechal koncert piaristickej školy, ktorého som sa vo štvrtok zúčastnil. Okrem stredoškólakov a odchovancov na ňom vystupovali i malé deti, ktoré z veľkej miery kopírovali tradičných „betlehemcov“. Neprišli teda k dieťaťu v jasliach s prázdnyimi rukami. Každý priniesol niečo „na offeru“. Boli tam klasické veršovanky, ale aj novodobé darčeky. Zdalo sa, že vrcholom budú pampersky a sunar, čo Ježiško určite bude potrebovať viac než klobásu, či slivky. Na záver však vystúpil chlapec rúcajúci všetky romantické predstavy, ktorý povedal, že Ježiško, ako Boží Syn, chce od nás niečo úplne iné – naše srdcia.

Myšlienka ako vystrihnutá z dnešného evanjelia. Počúvali sme o udalosti, ktorá sa viaže k 25. marcu, k Zvestovaniu Pána. Prečo? Aby sme si uvedomili práve dnes, na prahu Vianoc, čo, presnejšie – koho narodenie ideme oslavovať. Aby sme neostali na povrchu, pri vonkajších prípravách, ale aby sme prenikli do jadra vecí.

Ak teda ideme oslavovať Narodenie nášho Pána Ježiša Krista, skutočne je namieste otázka, čo mu chceme k narodeninám priniesť... Všetky to už odznelo – povieť – svoje srdce! Krásna odpoveď, ale skúsme ju rozmeniť. Čo pre Vás znamená, dať niekomu svoje srdce?

Pre zalúbených dospievajúcich to znamená dať svoje telo, pre biznismena možno svoje peniaze, pre rodiča svoj čas...

Keď sme boli malí a doniesli na MDŽ maminke nakreslené srdiečko s básničkou reflektujúcou našu lásku, zvykla povedať: „Ďakujem! Len aby ste ma počúvali, deti moje!“ To by bol pre ňu najväčší prejav lásky. Žiaľ, my sme to tak nechápali, alebo často sme na to zabudli.

„Ak nebudete ako deti, nevojdate do nebeského kráľovstva“ – povedal Ježiš pri inej príležitosti. Nepôjde teda aj jemu na prvom mieste o to, aby sme mu darovali svoju poslušnosť? Keď hovorím s manželmi o dozrievaní v partnerskej láske, často prídem k odpovedi, že jeden z najväčších

prejavov lásky je darovať svoju vôľu. Veď naopak, väčšina sporov je o tom, že si myslíme, že to vieme a chceme lepšie a preto presadzujeme svoju vôľu. Ak dokážeme vyznať lásku spôsobom: „urobme to, ako chceš Ty, veď ťa mám radšej ako to, o čom sa vadíme“, je to úžasné gesto lásky.

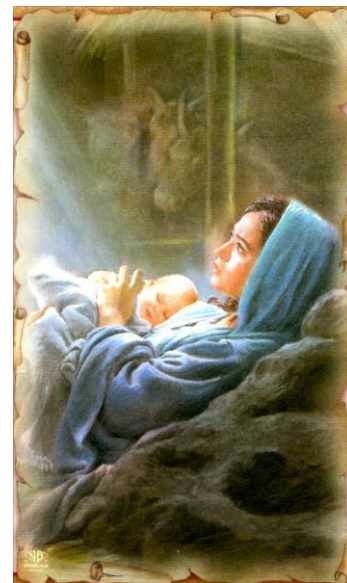
V náboženskej oblasti, vo vzťahu k Bohu, je to jeden zo základných prejavov nielen lásky, ale aj viery. Verím, že Boh to vie a chce lepšie, preto plním jeho prikázanie. Aj keď mi to niekedy padne ťažko, ukážem mu svoju dôveru práve takto. Výhodou pri tom je, že Boh sa nemôže myliť!

O takéto darovanie srdca podľa mňa ide Božiemu Synovi. Tak to chápe aj Cirkev. Napr. pri zasvätenom živote. Rehoľníci robia sľub čistoty, chudoby a poslušnosti. Keď pred pár rokmi náš súdny vikár, dr. Pecha hovoril že poslušnosť je najťažšia a najdôležitejšia, nezdalo sa mi to. Keď je človek mladý, najväčší problém mu väčšinou robí čistota. U mňa to bola i chudoba, kvôli ktorej som sa nestal rehoľníkom (ako som písal v poslednom čísle Bartolomeja). Dnes tomu rozumiem. Dúfam, že nielen preto, že som zostarol, ale aj preto, že som aspoň trochu dozrel vo viere. V chápaní, čo najviac môžem dať, o čo ide, keď hovorím, že dávam Bohu svoje srdce.

Som rád, že pre mnohých z Vás je súčasťou prípravy na Vianočné sviatky aj účasť na sv. spovedi. Prijatie sviatosti zmierenia, očistenie sa od svojich hriechov. Pred týždňom sme si na príklade sv. Jána Krstiteľa uvedomili, že nestačí zostávať len pri očistení, pri tom, čo už po odpustení nie som. Treba ísť ďalej – pozrieť sa na to, čo chcem, aký chcem byť. Zdá sa, že dnes sme došli k tomu istému bodu. Ak Boh v tejto sviatosti očistil (očistí) naše srdcia, ak nám veľkodušne odpúšťa všetky naše nevernosti a zlyhania, mala by automaticky nastúpiť naša odpoveď, opätovanie lásky. Odovzdanie srdca v zmysle odovzdania vôle. „Odteraz chcem robiť to, čo odo mňa chceš Ty!“ To je najkrajší a súčasne najprirodzenejší dar, aký môžeme všetci priniesť k Ježiškovým jasličkám!

Vráťme sa na záver k tým darčekom. Asi najviac sa na ne tešia deti. Pričom sú i najvdáčnejší príjemcovia. Tie rozžiarené očka, ktoré našli pod stromčekom to, o čom snívajú, tá radosť patrí medzi najkrajšie zážitky rodičov, či iných dospelých.

Ktovie, možno preto Boh medzi nás prichádza ako malé dieťa, aby sme si uvedomili, ako veľmi sa poteší, keď mu darujeme, čo čaká. A môže to byť najkrajší zážitok aj pre nás. Tu i vo večnosti. **Amen**

*Ježišu, Vykupiteľ náš,
ty jediný si Otcov Syn
a nevýslovný pôvod máš
pred celým svetom stvoreným.*

*Ty svetlo, odblesk Otca si,
ty nádej večná veriacich,
všimni si všade na zemi
modlitby teba prosiacich.*

*Spasiteľ, spomeň, že ty, Boh,
nám si sa znížil za brata,
keď ľudský život dala ti
bez škvrny hriechu počatá.*

*To pripomína dnešný deň,
čo slávime ho každý rok:
že z trónu Otca prichádzaš
na cestu spásy viesť náš krok.*

*Nebo, zem, morské hlbiny
so všetkým, čo v nich jestvuje,
veľbia Otca, veď on nám
vlastného Syna daruje.*

*Aj my ti hymnus spievame,
sláviaci tvoje zrodenie,
veď tvoja drahá, svätá krv
nás spasí a zlo zaženie.*

*Ježišu, z Panny zrodený,
sláva ti, Bože útechy;
Otcovi, Duchu Svätému
nech sa česť vzdáva naveky.
Amen.*

Celým srdcom chváliť Pána

Ž 86, 11.12: *Daj, aby moje srdce bolo prosté a malo bázeň pred tvojím menom. Celým srdcom ťa chcem chváliť, Pane, Bože môj, a tvoje meno oslavovať naveky.*

Pane, celým srdcom ťa chcem chváliť a ďakovať ti za milosť viery a dôvery v teba.

Chcem ťa chváliť za to, že si a že smiem k tebe prísť a s tebou sa zhovárať a prebývať.

Chválim a velebím ťa, lebo smiem prežívať spoločenstvo s tebou. Smiem ti hovoriť o tom, čím žijem;

o tom, čo ma trápi a teší, čo mi naháňa strach a vzbudzuje nádej; o tom, čo je mojou bolesťou a radosťou.

Chválim ťa za to, že ťa môžem prosiť, ale ešte viac, že ťa môžem počúvať.

Chválim ťa za to, že mám v tebe svojho Pána a Ochrancu, svoje svetlo i silu, svoju múdrosť a spoločenstvo vo všetkých situáciách svojho života.

Pane môj, spolu so žalmistom prosím: Daj, aby moje srdce bolo prosté a malo bázeň pred tvojím menom.

Pane, daj, aby som bol dôkazom a svedectvom tvojej dobroty aj tým, že na mne ukážeš silu svojej lásky, aj tým, že svojím každodenným úsilím žiť tvoju lásku budem aspoň nepatrným svedectvom a sprítomnením Lásky a Dobroty, ktorou si ty sám.

Pane, tak rád by som bol, aby moja modlitba bola vyznaním mojej dôvery a mojej nádeje v teba.

Tak rád by som bol, aby bola svedectvom mojej lásky k tebe a prameňom sily.

Túžim sa ti celkom odovzdať, celkom ti patriť.

Túžim chváliť ťa nielen ústami, ale aj svojím srdcom a celým svojím životom.

Môj Pane, vyznávam ti a priznávam sa ti, ako sa neraz cítim slabý svedčiť o tebe a sprítomňovať ťa. Vnímam, ako som limitovaný svojimi schopnosťami či neschopnosťami. Často ma trápi, že ťa málo milujem, že tak málo pre teba robím. Na druhej strane mám pocit, že viac nie som schopný.

Ako je dobre vedieť, že ty nehľadáš na výkony, úspechy, výsledky, štatistiky, ale hľadáš na srdce.

Ako je dobre vedieť, že iba vtedy, keď som s tebou, môžem prinášať ovocie; iba vtedy, keď ty buduješ a staviaš, veci nevyjdú nazmar.

Chápajúci Bože, prosím ťa, daruj mi srdce prosté.

Daruj mi srdce, ktoré ti bude vždy nablízku.

Daruj mi srdce, ktoré bude mať bázeň pred tebou a bude ťa oslavovať.

Daruj mi srdce, ktoré ťa bude chváliť a bude dôkazom tvojej dobroty.

Pane, prosím o to, aby som ťa mohol chváliť celým svojím srdcom

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Slávnosť Narodenia Pána: V pondelok 25.12. slávime Narodenie Pána Ježiša. je to prikázaný sviatok. Prvá sv. omša bude polnočná. Potom budú nasledovať sväté omše ako v nedeľu - teda o 8:00 hod. a 11:00 hod. Pri sv. omšiach cez deň bude tradičná farská ofera.

Sviatok sv. Štefana: Druhý vianočný sviatok už nie je prikázaný. Povzbudzujem však k účasti na sv. omši. Sv. omše budú tak ako v nedeľu. Pri sv. omši o 11:00 hod. bude spievať zbor Speváci.

Sviatok Svätej rodiny: Budúca nedeľa 31.12. bude sviatok Svätej rodiny. Pri sv. omšiach si manželia tu pred oltárom môžu obnoviť svoje manželské sľuby a prijať požehnanie.

Všetkým vám, vašim rodinám a blízkym prajem hojné Božie požehnanie a šťastné prežívanie Vianoc.

Ján Záhradník, farár

*Nech Pán Ježiš v svätej noci
nenechá Vás bez pomoci.
Duchovne sa zrodí znovu
stále verný svojmu slovu*

Sväté omše vo Vianočnom období - (B)

25.XII. pondelok Narodenie Pána – Slávnosť s oktávou

00:00 *Za Božie požehnanie pre rodiny*

Lektori: Pešková L., Hajičková M.

08:00 *Za farníkov*

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polakovič P.

26.XII. utorok

08:00 *Za ť z rodiny*

Lektori: Macáková S., Vrábelová Mi.

11:00 *Na úmysel*

Lektori: Šustová D., Polanská Z.

27.XII. streda

17:00 *Za ť Máriu Šikulovú (1. mesiac od smrti)*

28.XII. štvrtok

17:00 *Za ť Jozefa Hábelu*

29.XII. piatok - Piaty deň v oktáve Narodenia Pána

17:00 *Za ť Marcelu Minárikovú (1. rok od smrti)*

30.XII. sobota - Šiesty deň v oktáve Narodenia Pána

08:00 *PodĎakovanie za Božie dobrodenia*

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

31.XII. 1. Nedeľa po Narodení Pána – Svätej Rodiny – (B)

08:00 *Za dobrodincov kostola*

Lektori: Jurčovičová M., Radakovičová J.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Hajičková.

17:00 *Pobožnosť na konci roka*

Liturgický kalendár

25.XII. pondelok

26.XII. utorok

27.XII. streda

28.XII. štvrtok

29.XII. piatok

30.XII. sobota

Narodenie Pána – Slávnosť s oktávou

Sv. Štefan, prvý mučeník - Sviatok

Sv. Ján, apoštol a evanjelista - Sviatok

Sv. Neviniatok, mučeníkov - Sviatok

Sv. Tomáš Becket, biskup a mučeník - Esp

Bl. Eugénia Ravasco, panna

VERNOSŤ, KDE SA PODELA?

Jeho pán mu povedal: „Správne dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdí do radosti svojho pána.“

(Mt 25,21)

Ak počujeme hovoriť o vernosti vo vzťahoch, nemali by nám hneď zísť na um vzťahy medzi mužmi a ženami, ale vzťahy medzi človekom a jeho slovami. Kto je verný svojmu slovu, dokáže byť verný kdekolvek.

(Max Kašparů, diakon a lekár)

Včera sme rozjímali nad súvisom medzi čnosťou čistoty a vernosti. Dnes prejdeme k samotnej vernosti. Je to čnosť, ktorá nám umožňuje pevne vytrvať vo svojom záväzku. Na vernosť môžeme pozeráť z rôznych hľadísk; a podľa toho ju aj rozlišovať. Človek môže byť verný nejakej osobe, napríklad Bohu, svojej manželke a pod. Tiež by mal byť verný danému slovu a dodržať to, čo sľúbil, respektíve stáť si za slovom. Nie nadarmo sa hovorí: slovo robí chlapa. Vernosť sa vzťahuje aj na nejaký záväzok: napríklad verný kňaz, verný lekár, verný v manželstve a pod. Je to vernosť vzhľadom na povolanie, ktoré som si vyvolil.

Myslím, že podstatu vernosti vystihuje výrok Maxa Kašparů, kňaza a lekára, žijúceho v Čechách, keď hovorí, že kto je verný svojmu slovu, je verný kdekolvek. Ponajprv musí byť človek verný sám sebe. To, čo hovorí by mal myslieť vážne a mal by si za tým stáť celou svojou bytosťou. A toho sa dnes ľudia akosi boja - totiž, dať slovo, vziať na seba záväzok. Preto sa nechcú ženiť, boja sa vstúpiť do rehole, často takéto rozhodnutia odkladajú aj celé roky. Uzavrieť manželstvo alebo prijať kňazskú vysviacku, tiež znamená dať slovo. Tí, čo sa sobášia, dávajú slovo, dávajú si svoje „ÁNO“, no zároveň dávajú svoje „ÁNO“ aj pred Bohom a pred tými, čo sú prítomní. Takisto aj kňaz pri kňazskej vysviacke dáva svoje „ÁNO“ Bohu a vlastne aj iným veriacim ľuďom. A vlastne dáva svoje „ÁNO“ aj sám sebe. Lebo ide o jeho voľbu, pre ktorú sa rozhodol. A to „ÁNO“ bude hovoriť vždy znovu a znovu každý nový deň... To je vernosť.

Všimnime si, že Boh je vždy verný. Vo Svätom písme sa o tom veľa píše. I keď človek je často neverný, ako jednotlivец aj ako spoločenstvo, Boh vždy ostáva verný svojim príslubom.

Naša vernosť je niekedy aj skúšaná. Zoberme si takých manželov, keď príde do vzťahu suchopárnosť, nejaká choroba, iné ťažkosti... Vtedy nie je ľahké zostať verný. A skutočne, niekedy mám pocit, že hoci manželia sľubujú: „Sľubujem, že ti budem verným manželom/ manželkou a že ťa nikdy neopustím, ani v šťastí - ani v nešťastí, ani v zdraví - ani v chorobe a že ťa budem milovať a ctíť po všetky dni svojho života“, myslia: „...že ťa nikdy neopustím v šťastí, v zdraví, v radosti, keď mi bude s tebou dobre...“ Ale v živote to predsa nie je vždy tak. Nie vždy svieti slnko, niekedy sa aj zamračí. Nie vždy budeme pekní, mladí a zdraví. Prídu aj skúšky, ťažkosti, neúspechy, choroby... Dokážeme aj vtedy zostať verní?

Ako je to s tvojou vernosťou? Stojíš si za slovom? Vieš prebrať zodpovednosť za nejaké veci či úlohy? Si ochotný

vziať na seba záväzky a byť im verný? Porušil si už nejaké sľuby alebo záväzky? Ako chceš ďalej pokračovať?...

Dnes to nieje ľahké, byť verný.

Nieje to ľahké, už len kvôli tomu, že vernosť nie je docenená. Nieje to ľahké, kvôli relativizmu, ktorý sa šíri a relativizuje všetky stabilné hodnoty.

A musím sa priznať, môj Pane, sám sa trošku bojím.

Mám strach vziať na seba záväzok, Ale samozrejme, chcem plniť Tvoju vôľu a chcem byť verný. Daj mi, Pane, odvahu, daj mi silu a vernosť.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

SOCHA?

Na výstave obchádzal návštevník jednu sochu s veľkým obdivom. Vtom sa k nemu priblížil jej tvorca.

„Táto socha mi učarila, chcem ju odkúpiť!“ navrhol hosť jedným dychom.

„Sochy nie sú na predaj.“

„Viem, viem, ale povedzte cenu! Dohodneme sa. Veľmi po nej túžim.“

„Naozaj?“

„Naozaj!“

„Dobre, tak vám ju darujem.“

„Naozaj?“ návštevník sa prekvapene pozrel na sochára.

„Áno. Mám k nej zvláštny vzťah. Nepredám ju. Ak, tak len darujem.“

Obdivovateľ začal hútať: „Ak ju odnesiem, nebude to kamenné srdce, čo jasne počujem nahlas biť, sochárovi chýbať? Nevrhne ho to do zúfalstva? Pri nej sa zachvelo moje srdce. Ale ako sa mám tešiť, že ju vlastním, keď to bude boľieť toho, čo ju osnoval?“ Návštevník stál pri soche bezradne. Sochár naplnil chvíľu ticha vyznaním. „Je to moja najmilšia socha. Kým som ju tesal, v mojom živote sa toho veľa udialo. A ja som len tesal a tesal. Dobre si s ňou rozumiem. Iba to, že niekomu pomôže, ma robí schopným zrieknuť sa jej.“

Návštevník ticho vyriekol: „Nemôžem rozdeliť túto jednotu pôvodcu a diela. Len celá dáva to, čo na nej fascinuje. Nemôžem ju od teba oddeliť, sochár, lebo pre teba má ešte väčšiu cenu, ako pre mňa. Čo ako ju obdivujem. Hoci to stokrát olutujem a vynadám si za to. Ale dovoľ mi vrátiť sa, obdivovať túto podivnú bytosť, čerpať z jej blízkosti,“ dodal s napätím.

„Môžem?“

Ako veľmi potrebujeme nájsť niečo hodné obdivu, úcty, lásky a možno si to aj zamilovať. Ale aby sme takého objavu boli hodní, žiada sa nemyslieť pritom len na seba, ale aj na tých, pre ktorých náš objav je dôležitý prinajmenšom tak, ako pre nás.

MUDr. Jana Viznerová „Vedieť vidieť“

Ty si farár?

V Žiline nám dali umelé hnojivo. Potreboval som pokračovať do Bratislavy, bol som však zarastený, špinavý, strapatý, ešte som si aj topánky zničil, keď som zoskakoval z nákladného auta.

Pomyslel som si: Takto nemôžem ísť do Bratislavy. Kde by som sa mohol umyť?

Vybral som sa k františkánkam. Zazvonil som, otvorila jedna sestra, premerala si ma od hlavy po päty.

Hovorím: „Pochválený buď Pán Ježiš Kristus!“

„Naveky amen.“

„Prosím vás, je tu sestra Victima?“

„A ty ju odkiaľ poznáš?“

„Z Tatier.“

„Ako z Tatier?“

„Voľakedy sme chodili spolu do Tatier.“

„S ňou?“

„Nielen s ňou, ale aj s ďalšími dievčatami.“

„Počúvaj, ty nie si až taký starý... a prečo nikde nerobíš?“

Usmial som sa, mal som roztrhanú igelitku, krvácala mi ruka.

„Ale ja robím, sestrička.“

„A kde robíš?“

„V Žakovciach!“

„A to je kde?“

„To je pri Poprade.“

„A čo tam robíš?“

„Farára.“

„Čože?!“ spanikárila. „Ó, prepáčte! Pochválený buď Pán Ježiš Kristus!“

Hneď mi dala novú igelitku, požičala hrebeň aj handru na topánky, mohol som sa poumývať. Keď to rozprávali jednému riaditeľovi, poslal mi potom kopu igelietiek, aby som ich mal na každý deň, aj na nedeľu.

Farár Marián Kuffa „Kazateľnica život“

Vianočný smútok, keď osobitne mladí, a možno aj vaše deti, opúšťajú staré zvyky, alebo ich zachovávajú len preto, aby vás nezarmútili, a pritom si myslia svoje. Nemusí to byť automaticky strata tohto čoraz ťažšie vysloviteľného tajomstva, ktoré oslavujeme. Vo svete, kde platí matematika, fyzika a rocková hudba, máme rovnako blízko k dobrému i zlému. Lúto mi je detí. Doprajme im túto ničím nenahraditeľnú poéziu.

Anton Srholec „Každodenné zamyslenia“

Pokoj a jeho hodnota

Ruský spisovateľ Maršak pozoroval raz šesť - sedemročných detí pri hre. „Na čo sa hráte?“ spýtal sa ich. „Na vojnu,“ vysvetľovali deti. „Ale ako sa možno hrať na vojnu? Neviete, aká je vojna zlá? Hrajte sa radšej na mier.“

„To je dobrý nápad,“ súhlasili deti. Chvíľu sa potom ticho radili, šepkali, opäť zmĺkli - až jedno z nich pristúpilo k spisovateľovi a spýtalo sa: „Dedko, ako sa hrá na mier?“

Keď sa človek narodí, je bezmocným tvorom. Keďže nemá vyvinuté inštinkty ako zvieratá, je odkázaný na svoje okolie, ktoré mu ukazuje, ako môže obstáť vo svete. Tento proces pokračuje u dorastajúceho človeka podvedomým napodobňovaním dospelých. Keďže príklad starších nepozostáva len z kladných vlastností, dieťa preberá zmes dobra i zla, z ktorej si vytvára svoju vlastnú kombináciu. Zaiste nielen vo vzťahu k iným, čo je veľmi dôležité, ale i vo vzťahu k sebe.

Byť nositeľom vnútorného pokoja znamená zostať sebou samým. To je možné len vtedy, keď má človek bohatý vnútorný život. Čím viac človek žije na povrchu, tým väčšími sa stáva rozpolteným, teda i kriklavejším, netrpezlivejším. Tieto a podobné prejavy dnešného človeka sú akoby daň, ktorú platíme dnešnému svetu za pokrok. V stálom úsilí o lepší a šťastnejší život zabúdame však na život samotný. „Hráme sa na vojnu“ v tej-ktorej oblasti a zabúdame na vyššiu hodnotu: na pokoj, ktorý nám prináša opravdivé šťastie.

Prvým predpokladom, ako dosiahnuť tento postoj, je uznať, že náš životný kapitál sa skladá z dvoch častí: z našich schopností a z času, ktorým môžeme disponovať. Ak jedna alebo druhá časť kapitálu nie je využitá naplno, človek je sám príčinou svojho neuspokojenia. Samozrejme naša činnosť má mať cieľ, pre ktorý žijeme. Nazvime ho ideál. William James to vyjadril takto: „Najdôležitejšou vecou v živote je žiť svoj život pre niečo dôležitejšie, ako je náš život. To je to, čo robí ľudí šťastnými.“

Postupom času sa náš ideál zmení na trvalú a oživujúcu náklonnosť, ktorá ovládne a podrobí si do služby všetky naše sily a náklonnosti, a tak uvedie do súladu náš myšlienkový a citový život, čo nás naplní opravdivým pokojom a šťastím.

Pripomeňme si, že najlepším ideálom pre veriacich je osoba Ježiša Krista, ktorý sa stal človekom a žil medzi nami, aby sme ho mohli nasledovať v konkrétnych podmienkach a okolnostiach vlastného života. On sám nielen priniesol pokoj, ale sám je Pokojom.

Viliam Judák „Vo všedný deň nevšedne“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku